

Hayat

– GECEM · 18 Ağustos 2017

Offff be hayat savurma rüzgara kapılan mevsim yaprakları gibi zamanı. Daha yeni duruldu bendeki fırtına habersizce söndü içimde yanan meşale bana sadece külleri kaldı. Bırak o küllerden bana hatıra zamanında neye üzüldüğümü hatırlatsın bana kendi aptallıklarımı hatırlatsın. Bilmem ne zaman yenik düşer yorgun bedenim tükenir zamanım, kapanır uykuya hasret gözlerim. Oysa görmüştük mavinin her tonunu dalında açan çiçekleri. Mesela kırmızı bir çiçek görünce aşk gelirdi aklıma. Daha bir mavi görünürdü dünya gözüme. Hasret'e aşkı aşıladım da büyürdü sevgi tomurcukları. Dağıtmak isterdim o tomurcuklardan sevgiyi bilmeyen insanlara.

Şimdi neyi sevsem elimde kaldı umut ektiğim tarlalar kurak. Sevgi duasına çıkmış ruhum birdamlasına binlerce adaklar adadım da yine oturup kendimi kurban ettim. Kalanlarla yetinmekle geçirdiğim ömrü. Bir cesaret etseydim diyebileceğim hiç bir aşk kalmadı elimde. Korkak insanlara verdiğim sevgilerim kırık dökük ve hırpalanmış. Yüreyimdeki mezarlıkta binlerce ceset hiç birinin kefeni yok toprakları atılmamış. Günden güne çürüdükçe yüreğim de onlarla çürüyor. Büyüyor içimdeki kimsesiz çocuk ve yok oluyor güzel olan her duygu. Hatalarıma hak etmediğim cezalar ödedim. Hepsi ağır ve sancılıydı...